

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.215 van 22 maart 2001
in de zaak A. 63.966/VII-13.186.**

In zake : Marcel D'HOOGHE,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en Partners,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat H. LANGE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Schermersstraat 30.

tussenkomen de partijen :

1. Roger DE CAUWER,
wonende te KNOKKE,
Lippenslaan 345, bus 5.1.,
2. André WEEMAES,
wonende te SINT-GILLIS-WAAS
Hofstraat 28.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marcel D'HOOGHE op 6 juni 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 3 april 1995 waarbij het beroep van derden tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 6 oktober 1994 houdende het verlenen aan verzoeker van de milieuvergunning om een te Sint-Gillis-Waas, Holdamstraat 18, gelegen inrichting te veranderen door enerzijds het toevoegen van 1.400 mestvarkens in een nieuw op te richten stal, en opslag van 1.728 m³ dierlijke mest, en anderzijds, het

uitbreiden met 198 varkens in bestaande stallen, gegrond wordt verklaard, het beroepen besluit wordt opgeheven en de gevraagde vergunning wordt geweigerd;

Gelet op het arrest nr. 56.361 van 17 november 1995 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 20 december 1995;

Gelet op de beschikking van 15 januari 1996 die de tussenkomst van Roger DE CAUWER en André WEEMAES toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 29 juni 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 17 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 februari 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat W. DEJOSSE die, loco Advocaat H. LANGE verschijnt voor de verwerende partij, en van de eerste en de tweede tussenkomende partijen, die verschijnen in persoon;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker beschikt over een milieuvergunning, hem na beroep op 10 februari 1994 verleend door de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen, om een inrichting te exploiteren, gelegen aan de Holendamstraat 18 te Sint-Gillis-Waas, met als voorwerp : 155 runderen, bovengrondse opslag van 5.000 liter mazout, opslag van 750 m³ groenvoeders, lozen van normaal huishoudelijk afvalwater in oppervlaktewater, loods, opslag van 550 m³ dierlijke mest, 200 varkens van meer dan tien weken, opslag van 1.100 m³ dierlijke mest.

Verzoeker stelt dat zijn zoon reeds een deel van het landbouwbedrijf overnam en dit thans zelf uitbaat.

Het betreft de 155 runderen, de 550 m³ mestopslag, de bovengrondse stookolieopslag van 2.000 liter en de groenvoederopslag van 750 m³.

1.2. Door de opsplitsing van verzoekers bedrijf heeft hij nog slechts een vergunning voor 200 varkens van meer dan tien weken oud in uitbating, met opslag van 1.100 m³ dierlijke mest, een stookolieopslag van 3.000 liter en een loods.

1.3. Verzoeker dient op 8 juni 1994 een milieu-vergunningsaanvraag klasse I in bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen met als voorwerp enerzijds de toevoeging met 1.400 mestvarkens in een nieuw op te richten stal en de opslag van 1.728 m³ dierlijke mest en, anderzijds, de uitbreiding met 198 varkens ouder dan tien weken in bestaande stallen.

De bouwvergunning voor de stal voor de 1.400 bijkomende mestvarkens wordt verleend op 30 augustus 1994.

1.4. Op 6 oktober 1994 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen aan verzoeker de gevraagde milieuvergunning "om een inrichting te exploiteren, gelegen op de percelen kadastraal bekend onder SINT-GILLIS-WAAS afd. 1, sectie C, percnr(s). 331, 336/r, met als voorwerp : enerzijds de toevoeging met 1400 mestvarkens in een nieuw op te richten stal en opslag van 1728 m³ dierlijke mest en anderzijds de uitbreiding met 198 varkens ouder dan 10 weken in bestaande stallen".

1.5. Met een beroepschrift van 7 november 1994 stelt André WEEMAES namens de buurtbewoners bij de Vlaamse minister bevoegd voor het leefmilieu beroep in tegen de voormelde beslissing van de bestendige deputatie.

1.6. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht.

a) Op 8 december 1994 brengt de administratie gezondheidszorg ongunstig advies uit.

In dat advies staat onder meer te lezen wat volgt :

"De onmiddellijke omgeving is inderdaad dicht bebouwd, er bevinden zich binnen de 100 m straal rond het bedrijf een 18-tal vreemde woningen.

Er zijn tevens 155 runderen op naam van de zoon Gino D'HOOGE, aanwezig.

We kunnen stellen dat de uitbreiding met varkens zeker de geurhinder voor de omwonenden zal doen toenemen.

Teneinde de volksgezondheid te beschermen stel ik voor om de vergunning te weigeren, gezien ze een bijkomende hinder voor de omwonenden zal veroorzaken, evenals een bijkomende belasting van het grond- en oppervlaktewater met nitraten".

b) Op (wellicht) 25 januari 1995 brengt het bestuur ruimtelijke ordening een principieel gunstig advies uit.

In het advies staat onder meer te lezen wat volgt :

"Volgens het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren (K.B. 7 november 1978) is de inrichting gelegen in een woongebied met landelijk karakter (artikel 5.1.2.2. van het K.B. dd. 28 december 1972) (een 50 meter diepe strook vanaf de voorliggende weg) met daarna een agrarisch gebied (artikel 11.4.1. van het KB dd. 28 december 1972).

(...)

Voor de plaats in kwestie bestaat er geen goedgekeurd gemeentelijk plan van aanleg.

(...)

Gelet op de verenigbaarheid van de inrichting met de voor het terrein geldende planologische voorschriften, wordt over de aanvraag een principieel gunstig advies uitgebracht. (...)"

c) Op 6 februari 1995 brengt het bestuur milieuvergunningen een ongunstig advies uit.

In dat advies staat onder meer te lezen wat volgt :

"Overwegende dat de totale inrichting deels is gelegen in een woongebied met landelijk karakter en deels in agrarisch gebied; dat de varkensstallen zijn gelegen in agrarisch gebied, dat binnen een straal van 100 meter rondom de perceelsgrenzen er een 19-tal woningen zijn gelegen in het woongebied met landelijk karakter;

Overwegende dat de nieuw geplande mestvarkensstal op ca. 47 m van het woongebied met landelijk karakter staat;

Overwegende dat tijdens het openbaar onderzoek 28 bezwaarschriften werden ingediend, die vooral betrekking hebben op geurhinder;

Overwegende dat de aanzienlijke uitbreiding met 1.598 varkens de geurcomponenten zal doen toenemen; dat gelet op de dichtbewoonde omgeving de geurhinder voor de omwonenden reëel is; (...)"

In de passus met betrekking tot de evaluatie van de aanspraken en bezwaren van de beroepsindieners staat te lezen :

"de aanzienlijke uitbreiding met 1598 varkens zal de geurcomponenten doen toenemen. Gelet op de dichtbebouwde omgeving is de geurhinder voor de omwonenden reëel".

d) Op 10 februari 1995 brengt de gewestelijke milieuvergunningscommissie met eenparigheid van stemmen eveneens een ongunstig advies uit.

In het advies wordt onder meer overwogen dat

"binnen een straal van 100 m rondom de perceelsgrenzen evenwel een 19-tal woningen zijn gesitueerd, weliswaar gelegen in het woongebied met landelijk karakter; dat de nieuw geplande mestvarkensstal op amper ca. 47 m van dit woongebied met landelijk karakter staat; dat tijdens het openbaar onderzoek 28 bezwaarschriften werden ingediend, die vooral betrekking hebben op geurhinder; dat de aanzienlijke uitbreiding met 1.598 varkens de geurcomponenten zal doen toenemen; dat gelet op de dichtbebouwde omgeving het risico voor geurhinder voor de omwonenden ontoelaatbaar groot is; (...)"

Met betrekking tot de evaluatie van de aanspraken en bezwaren van de beroepsindieners wordt onder andere gesteld :

"de aanzienlijke uitbreiding met 1.598 varkens zal de geurcomponenten doen toenemen. Gelet op de dichtbebouwde omgeving is er een te groot risico op geurhinder voor de omwonenden".

e) Op 28 februari 1995 brengt de Vlaamse Landmaatschappij een ongunstig advies uit wat betreft de uitbreiding van de dierenpopulatie, en een gunstig advies wat betreft de uitbreiding van de mestopslagcapaciteit.

1.7. Op 3 april 1995 wordt het thans bestreden besluit genomen : het beroep wordt gegrond verklaard en de gevraagde vergunning wordt geweigerd omdat, gelet op de dichtbebouwde omgeving, het risico voor geurhinder voor de omwonenden ontoelaatbaar groot is;

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Overwegende dat verzoeker één middel aanvoert, luidend als volgt :

"Enig middel, genomen uit de schending van artikel 2 van de Stedenbouwwet, van de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan Sint-Niklaas - Lokeren vastgesteld bij K.B. van 7 november 1978, van de artikelen 6.1.2.2. en 11.4.1. van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen en van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

doordat de aangevraagde vergunning wordt geweigerd op grond van de overweging dat er binnen een straal van 100 meter een 19-tal woningen zijn gesitueerd in een woongebied met landelijk karakter en de uitbreiding, gelet op de dichtbebouwde omgeving, het risico voor geurhinder voor de omwonenden ontoelaatbaar groot zou zijn, en dit zonder te onderzoeken of maatregelen ter beperking van de geurhinder dit

gevaar niet tot een aanvaardbaar niveau zouden kunnen terugbrengen,

terwijl, in een woongebied met landelijk karakter de agrarische bestemming op gelijke voet staat met de woonbestemming en er ten opzichte van zo'n gebied geen afstandsregels bestaan voor de inplanting van varkenshouderijen.

en terwijl, iedere individuele administratieve akte een formele motivering moet bevatten die steunt op juiste feiten en juridische overwegingen die de akte afdoende kunnen verantwoorden.

zodat de bestreden beslissing, door zonder meer te stellen dat het risico voor geurhinder voor de omwonenden ontoelaatbaar groot zou zijn, de in het middel aangehaalde bepalingen schendt";

dat verzoeker erop wijst dat, zoals het bestreden besluit trouwens aangeeft, de inrichting, deels gelegen in woongebied met landelijk karakter, deels (de varkensstallen) in agrarisch gebied, voldoet aan de "overeenkomstig de gehanteerde technische criteria" vastgestelde afstandsregels, dat ze tevens voldoet aan de afstandsregels van de stedenbouwwetgeving, dat blijkens de rechtspraak van de Raad van State in woongebieden met landelijk karakter de bestemmingen wonen en landbouw op gelijke voet staan zodat de vergunning voor het optrekken van een agrarisch gebouw zoals een varkensstal niet kan worden geweigerd op grond van de niet-verenigbaarheid van dit bouwwerk met de in de onmiddellijke omgeving gelegen gebouwen en gronden, dat varkensstallen gelegen in agrarisch gebied in de nabijheid van een woongebied met landelijk karakter zeker niet kunnen worden geweigerd wegens een beweerde onverenigbaarheid met in de omgeving staande woningen, dat daarenboven de motivering van het besluit niet rept over de vraag of met het opleggen van bijzondere vergunningsvoorwaarden, zoals het aanbrengen van een stalverluchtingssysteem, de geurhinder niet tot een aanvaardbaar niveau kan worden teruggebracht te meer daar de bestendige deputatie tot het besluit was gekomen dat eventuele geurhinder tot een aanvaardbaar niveau beperkt is, gelet op de overheersende zuidwestenwinden, het voldoen aan de afstandsregels en de ligging in agrarisch gebied en in

woongebied met landelijk karakter; dat hij er ook op wijst dat in de vergunningsaanvraag werd gespecificeerd dat actieve micro-organismen aan de mest zouden worden toegediend;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de vraag naar de toelaatbaarheid van het bouwwerk als zodanig zich in casu niet stelt, daar dit een probleem is van stedenbouw en ruimtelijke ordening, dat de minister zich diende te buigen over de vraag of de gevraagde vergunning vanuit milieutechnisch oogpunt al dan niet kon worden toegestaan, dat de uitoefening van de landbouwfunctie niet van dien aard mag zijn dat ze de woonfunctie op ontoelaatbare wijze zou belasten, dat de gevraagde uitbreiding zeer groot is, dat het bedrijf zelfs negen maal groter zou worden dan het was, dat de impact op de omgeving dan eveneens negen maal belangrijker zal worden, dat in het bestreden besluit dan ook terecht werd verantwoord dat voor de dichtbebouwde omgeving het risico op geurhinder voor de omwonenden ontoelaatbaar groot is; dat zij desbetreffend ook nog citeert uit het advies van de administratie gezondheidszorg waarin tot dezelfde conclusie werd gekomen; dat, voorts, zij doet gelden dat het bestreden besluit stelt dat ook mits het opleggen van voorwaarden de geurhinder niet tot een aanvaardbaar niveau kan worden teruggebracht, dat het probleem door verzoeker was gekend, vermits hij op de hoogte was van de inhoud der geformuleerde bezwaren en hij door de gewestelijke milieuvergunningscommissie werd gehoord, dat verzoeker "zelf geen enkel element (heeft) aangevoerd eventueel ter aanvulling van de geformuleerde uitbreidingsaanvraag waarin hij maatregelen voorstelt tot beperking van de sterke verhoging van de geurhinder", dat hij enkel is blijven verwijzen naar "de overheersende zuidwestenwind", hetgeen een bijzonder zwak argument is, vermits, zo het al correct zou zijn, het de fundamenteel gerezen

problematiek niet oplost, dat niet kan worden gesteld dat er een gebrekkige motivering zou zijn omdat de minister geen, in de mening van de aanvrager, voldoende doorgedreven en uitvoerig technisch onderzoek heeft laten verrichten naar de mogelijkheden tot beperking van de geurhinder, dat het aan de aanvragende partij is ervoor te zorgen dat een vergunningsaanvraag al de nodige gegevens bevat om aan te tonen dat deze aanvraag aan de geldende milieuevereisten voldoet;

2.3. Overwegende dat de tussenkomenende partijen betogen dat nergens blijkt op welke wijze en in welke mate de ministeriële beslissing van 3 april 1995 de door verzoeker aangevoerde voorschriften zou hebben overtreden, dat de minister nergens in zijn beslissing zegt dat in een woongebied met landelijk karakter de agrarische bestemming niet op gelijke voet zou staan met de woonbestemming, dat de minister evenmin zegt dat er in een woongebied met landelijk karakter afstandsregels zouden bestaan voor de inplanting van de varkenshouderijen, dat de ministeriële beslissing bovendien zowel formeel als inhoudelijk afdoende is gemotiveerd zodat evenmin een overtreding van de motiveringswet kan worden ingeroepen; dat zij ter staving van dit standpunt verwijzen naar 's Raads arrest nr. 46.642, ROOMS, van 24 maart 1994; dat zij doen gelden dat in voorliggend geval, en een vergelijking makend met de casuïstiek van evengenoemd arrest, er zelfs sprake is van een grotere dreiging voor het milieu en de omwonenden, dat door in het bestreden besluit te verwijzen naar de concrete omstandigheden, en tevens rekening te hebben gehouden met alle wettelijke voorschriften, de minister in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat de geurhinder te groot zou worden, dat door deze beslissing aldus te nemen en te motiveren hij tevens impliciet het opleggen van eventuele strengere vergunningsvoorwaarden heeft afgewezen waarmee de aanvrager schermde om de door hem

toegegeven geurhinder vooralsnog tot een aanvaardbaar niveau terug te brengen;

2.4. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord verzoeker repliceert dat het niet duidelijk is waarom de vergunningverlenende overheid in het kader van een milieuhygiënische toetsing van oordeel was dat de te verwachten geurhinder niet binnen aanvaardbare grenzen zou kunnen blijven, zelfs niet door het opleggen van aangepaste exploitatievoorwaarden, dat de vraag rijst voor hoeveel varkens de te verwachten geurhinder nog aanvaardbaar is, en vanaf hoeveel varkens deze geurhinder de grenzen van het aanvaardbare overschrijdt, dat deze vraag des te meer rijst nu de Raad in zijn arrest nr. 56.361 terecht aanvaardt dat de tolerantiedrempel op het vlak van de geurhinder voortkomend van de varkenshouderij in een woongebied met landelijk karakter hoger mag worden gelegd, dat verzoeker er het raden naar heeft hoe hoog de minister deze drempel in de concrete zaak heeft gelegd en dan ook niet kan nagaan op welke concrete en objectiveerbare wijze de minister tot het besluit is gekomen dat de uitbreiding de geurcomponenten zal doen toenemen, dat het feit dat voldaan is aan de afstandsregels des te meer de vraag doet stellen naar de manier waarop de minister criteria heeft bepaald om een geurhinderdrempel te bepalen en in concreto toe te passen, dat zowel de verwerende partij als de tussenkommende partijen zich op het onjuiste standpunt stellen dat de geurhinder evenredig met het aantal varkens zou toenemen, hetgeen een grove misvatting is in de huidige stand van de uitbating van varkenshouderijen;

2.5. Overwegende dat verzoeker in de laatste memorie beklemtoont dat de vergunningsaanvraag in overeenstemming is met de afstandsregels vastgesteld in artikel 357 van het vermelde Vlarem II en dat het om een hervorming van de beslissing van de bestendige deputatie

gaat; dat hij nogmaals betwist dat de geurhinder evenredig zou toenemen met het aantal varkens; dat hij nog betoogt dat uit het bestreden besluit niet afdoende blijkt waarom de verwerende partij inzake de geurhinder tot een andere beoordeling is gekomen dan de bestendige deputatie;

2.6.1. Overwegende dat de voor het onderhavig geding relevante consideransen van het bestreden besluit luiden als volgt :

"Gelet op de ligging van de inrichting in een 50 m woongebied met landelijk karakter en een agrarisch gebied volgens het gewestplan Sint-Niklaas - Lokeren vastgesteld bij koninklijk besluit van 7/11/78;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat de inrichting volgens het voormelde gewestplan gelegen is op een afstand van :

- circa 1.050m van woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter;
- circa 1.750m van woonuitbreidingsgebied;
- circa 825m van recreatiegebied;
- circa 1.125m van natuurreservaat;

Overwegende dat de aanvraag enerzijds een uitbreiding betreft met 198 mestvarkens in de bestaande stallen en anderzijds een toevoeging met een nieuwe stal voor 1.400 mestvarkens en bijhorende mestopslag;

Overwegende dat het varkensbedrijf één technische entiteit vormt met het rundveegedeelte (155 runderen) op naam van de zoon;

Overwegende dat in tegenstelling tot het plan, zoals gevoegd bij het aanvraagdossier, de bestaande zeugenstal 150 zeugenboxen en een 10-tal hokken met ca. 70 dieren bevat; dat in werkelijkheid de capaciteit van deze stal ca. 220 dieren bedraagt in plaats van 150 zoals aangeduid op het plan; dat dus het aantal dierplaatsen zoals aangeduid op het plan niet overeenkomt met de realiteit;

Overwegende dat de andere bestaande kweekvarkensstal bestaat uit 50 kraamhokken, 90 boxen en een 7-tal hokken;

Overwegende dat de totale inrichting deels is gelegen in woongebied met landelijk karakter en deels in agrarisch gebied; dat de varkensstallen zijn gelegen in agrarisch gebied;

Overwegende dat ten einde de geurhinder ten aanzien van geurhindergevoelige gebieden tot een aanvaardbaar niveau te kunnen beperken, technisch een minimale ruimtelijke scheiding is vereist tussen de stallen en mestopslagplaatsen enerzijds en deze geurhindergevoelige gebieden anderzijds; dat in functie van de conceptie van de stallen, de verluchting ervan alsmede de mestopslag overeenkomstig de gehanteerde technische criteria in dit geval een afstandsregel tot geurhindergevoelige gebieden geldt van 300 m; dat de stal en/of mestopslag die het voorwerp van de verandering uitmaken, gelegen is op circa 1.050 m van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter, op circa 1.750 m van een woonuitbreidingsgebied, op circa 825 m van een recreatiegebied en op meer dan 1.800 m van een parkgebied; dat bijgevolg is voldaan aan de reeds eerder vermelde afstandsregel; dat binnen een straal van 100 m rondom de perceelsgrenzen evenwel een 19-tal woningen zijn gesitueerd, weliswaar gelegen in het woongebied met landelijk karakter; dat de nieuw geplande mestvarkensstal op amper ca. 47 m van dit woongebied met landelijk karakter staat; dat tijdens het openbaar onderzoek 28 bezwaarschriften werden ingediend, die vooral betrekking hebben op geurhinder; dat de aanzienlijke uitbreiding met 1.598 varkens de geurcomponenten zal doen toenemen; dat gelet op de dichtbebouwde omgeving het risico voor geurhinder voor de omwonenden ontoelaatbaar groot is;

...
Overwegende dat de bezwaren aangehaald door de beroepindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :
- de aanzienlijke uitbreiding met 1.598 varkens zal de geurcomponenten doen toenemen; gelet op de dichtbebouwde omgeving is er een te groot risico op de geurhinder voor de omwonenden;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, zelfs mits naleving van op te leggen milieuvergunningsvoorwaarden, niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt";

2.6.2. Overwegende dat hieruit blijkt dat de gevraagde vergunning niet werd geweigerd vanuit het oogpunt van stedenbouwkundige voorschriften, maar om reden van milieu-hygiënische motieven; dat het terechte standpunt van verzoeker, met name dat in woongebieden met een landelijk karakter de tolerantiedrempel op het stuk van de geurhinder voortkomend van agrarische

activiteiten hoger mag worden gelegd dan in sommige andere gebieden en dat werd voldaan aan de afstandsregels van het inmiddels vernietigd oud Vlarem II, evenwel niet impliceert dat de gevraagde milieuvergunning niet kan worden geweigerd; dat de vergunningverlenende overheid de plicht heeft elke aanvraag ook vanuit milieuhygiënisch oogpunt te beoordelen, rekening houdend met zowel alle wettelijke voorschriften als alle feitelijke gegevens; dat verzoeker dan ook niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat het motief dat een 19-tal woningen in de onmiddellijke omgeving zijn ingeplant "geen wettig weigeringsmotief kan zijn wegens hun ligging in een woongebied met landelijk karakter waar de woon- en landbouwfunctie verenigbaar zijn"; dat te dezen het bestreden besluit overweegt "dat binnen een straal van 100 meter rondom de perceelsgrenzen een 19-tal woningen zijn gesitueerd, weliswaar gelegen in het woongebied met landelijk karakter; dat de nieuw geplande mestvarkensstal op amper ca. 47 meter van dit woongebied met landelijk karakter staat; dat tijdens het openbaar onderzoek 28 bezwaarschriften werden ingediend, die vooral betrekking hebben op geurhinder; dat de aanzienlijke uitbreiding met 1.598 varkens de geurcomponenten zal doen toenemen; dat gelet op de dichtbewoonde omgeving het risico voor geurhinder voor de omwonenden ontoelaatbaar groot is"; dat verzoeker de feitelijke gegevens in die motivering niet betwist; dat rekening gehouden enerzijds met het feit dat het gaat om het uitbreiden met 1.598 varkens van een bedrijf dat thans 150 runderen en 200 varkens telt, anderzijds de ligging van het geplande bedrijf in de onmiddellijke nabijheid van een 19-tal woningen, de minister in redelijkheid vermocht te oordelen dat, zelfs met het opleggen van diverse milieuvergunningsvoorwaarden, de geurhinder te groot zou zijn; dat overigens die beoordeling steun

vindt in de adviezen waarin een milieuhygiënische beoordeling werd gemaakt van de geplande inrichting;

2.6.3. Overwegende dat de formele motiveringsplicht niet zover gaat dat de vergunningverlenende overheid zelf alle mogelijke en denkbare maatregelen ter beperking van geurhinder moet aanbrengen -uit het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie blijkt dat op dit punt verzoeker enkel heeft gesteld "dat het bedrijf gunstig gelegen is ten aanzien van de buurwoningen gelet op de overheersende zuidwestenwinden"- en moet motiveren waarom die voorwaarden niet volstaan; dat dit des te meer klemmt wanneer, zoals in casu, de vergunningverlenende overheid louter op basis van de ligging van het bedrijf en het aantal varkens, in redelijkheid van oordeel kon zijn dat de geurhinder hoe dan ook te groot zou zijn voor de omwonenden; dat evenmin moet worden aangegeven welke drempel qua dierenaantallen nog aanvaardbaar is en welke niet, daar zulk een drempel verschillend kan zijn volgens elke concrete situatie; dat ook niet diende te worden vermeld vanaf welk aantal dieren de aanvraag wel zou zijn ingewilligd, daar de beoordeling dient te geschieden op basis van het door de vergunningsaanvrager vooropgestelde aantal dieren waarvoor hij de vergunning wenst te bekomen;

2.6.4. Overwegende dat de motivering van de beslissing in beroep geen weerlegging moet inhouden van de motieven die tot de in eerste aanleg genomen beslissing hebben geleid; dat het volstaat dat uit de in beroep genomen beslissing blijkt waarom de in eerste aanleg genomen beslissing wordt hervormd; dat uit de sub 2.6.1. weergegeven motivering die reden duidelijk blijkt, namelijk een verschillende appreciatie van de geurhinder, die zoals sub 2.6.2. werd gewezen niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt; dat daarenboven er niet mag worden aan voorbijgegaan dat in

het beroepschrift tegen de in eerste aanleg verleende vergunning door de omwonenden onder meer de geurhinder als grief werd aangevoerd zodat aan die grief bijzondere aandacht diende te worden besteed;

Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op zesduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig maart tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.